

Hola Xics! Aquí teniu la segona entrega d'aquesta nova secció (per cert, estem oberts a tota mena de propostes!). Es tracta de "El fet casteller" i per consolidar-la hem decidit començar per fer contents els cinèfils (no, Culli, ho sento, aquest cop no parlarem de "La Guerra de les Galàxiques") amb una pel·lícula que segur que us és familiar. I ara, que no només els trens fan vaga, sinó també els cinemes, teniu una bona excusa per fer un cine-fòrum i després intercanviar opinions com ara "Podria haver estat més grossa" o en termes més tècnics, "Va ve, va ve, bona mida". Amb tota la decència del món faig saber a les ments més malpensades que m'estic referint, estrictament, a la Lluna i no pas a la Teta. Aquí teniu, doncs, cinc cèntims de La Teta i la Lluna.

Fitxa tècnica (per ser una mica seriosos)

Títol: La Teta i la Lluna (1994)

Director: Bigas Luna

Productor executiu: Andrés Vicente Gómez

Guió: Cuca Canals i Bigas Luna Música: Andrea Piovani

Intèrprets: Biel Durán, Gerard Darmon, Mathilda May, Miguel Poveda, Abel Folk i la lletra petita.

Durada: 90 minuts.

Els cinc cèntims: Voldria començar plantejant una pregunta. Qui no ha volgut mai, qui no ha somniat mai tenir una teta per ell sol? Bé, el més lògic és que parléssim de dues tetes perquè són un tot inseparable, però no és el cas de la pel·lícula i a més a més ja se sap el que diuen: "A falta de pan, buenas son tortas." Bé, el cert és que no sóc aquí per omplir tota una pàgina d'allò que algú podria interpretar com a marranades. Passaré a explicar, doncs, "los hechos expuestos en esta película" que, afortunadament, o almenys així ho espero, "son ficticios y si guardan cualquier parecido con la realidad, pasada o presente, este es pura coincidencia". Realment espero que ho siguin, de ficticis; em sabia molt de greu descobrir

que una de les nostres anxanetes protagonista de la pel·lícula. Qui i pateix al·lucinacions i fantasies membre de la colla de ... a no comprometre ningú, només apareixen castells van ser de Santa Úrsula i hi havia dues rosada. A partir d'aquí feu les

Aquest casteller, tetes, no està en una edat cert punt comprensible. Tete (Biel anxaneta "que sube a lo más alto vegades acaba pujant. Les coses

Biel Durán

el seu germanet, que és rebut per Tete com un monstre, com "un cerdo que vaciaba a mamá por la tetas". Davant d'això, que no és res més que el "típic" atac de gelosia d'un nen que acaba de tenir un germà, Tete busca una solució poc convencional. Decideix buscar-se una teta per ell sol i com que no sap on trobar-la, li demana a la Lluna que n'hi envii una. I tal dit, tal fet. Al cap d'uns dies arriba una teta, vull dir una dona, una "gavatxa" que portarà molta cua. No us penseu pas que la teta arriba empaquetada dins d'una caixa rosa, l'argument de la pel·lícula és surrealista però no tant.

El director i guionista, Tetas Luna (ai, perdó!), Bigas Luna, ens sorprèn amb una nova producció que no destaca pas per la seva normalitat. Pel que us n'he explicat fins ara, La Teta i la Lluna pot semblar-vos una pel·lícula de riure fàcil pel fet de tractar les tetes com dos porrons de llet, o bé perquè parts del guió aconseguen fer riure l'espectador, sobretot després d'haver sentit deu mil vegades el "Dos cojones" del cap de colla.

Així, La Teta i la Lluna combina comèdia, drama (fins i tot hi ha algun intent de suïcidi), cant flamenc, sexe i problemes sexuals, castellers i tàctiques castelleres. Us en diré alguna, però (i això va per la tècnica), no us la prengueu al peu de la lletra. En una ocasió, el cap de colla, pare de Tete, interpretat per Abel Folk, li diu al seu fill: "Un buen romano tiene que pensar antes en sus obligaciones y no en las mujeres y tú eres anxaneta. Debéis tocar las piedras, los monumentos romanos para que os den su fuerza. Las piedras nunca mueren, apretadlas con fuerza, por la colla y que la fuerza de la piedra os llegue hasta el corazón, hasta los brazos, hasta los cojones".

Bé, us deixo amb aquesta pel·lícula que té una mica de tot, però ja ho sabeu, els petits a dormir perquè "No está recomendada a los menores de 18 años" i només faltaria que ara les nostres anxanetes es dediquessin a pensar en els pits de la Chicholina.

